

hoặc giấy du bị đứt, chúng mình lao đầu xuống đất.

— Và tan ra từng mảnh. Tuy nhiên, anh đừng lo. Chuyến đi này, tôi sẽ cố gắng hết sức để giấy du không đứt.

Môrit cười gượng :

— Tôi cũng mong thế.

Xe hơi vòng một công viên, rồi tiến vào đại lộ Prajathiphatai. Đại lộ điểm Thai Hotel cao sáu tầng — một công trình kiến trúc tân kỳ của thủ đô Vọng các — đứng sừng sững giữa khu đất rộng, đèn thấp sáng trưng, như muốn thách thức với bầu trời đen kịt, loang thoáng những ngôi sao yếu ớt và buồn ngủ.

Môrit lái sát lề. Đồng hồ tay Môrit chỉ đúng 10 giờ 1 phút rưỡi. Môrit chỉ tòa nhà đen thui bên trái :

— Tăng Minh ngu trong bin đình này. Y là giáo sư đại học, thân cộng số một, vừa ở Pháp về. May cho anh, y về đây một mình, vợ đầm còn ở Ba lê, y tinh kèn kiệu, thích cô đơn, nên rất ít bạn, hoặc đúng hơn, không có người bạn nào. Y có tật mê gái, và Quỳnh Ngọc đã làm quen với y dễ dàng.

— Tăng Minh quen ai trong phái đoàn không?

— Không. Phạm Bài cũng không quen y. Vì điều kiện an ninh, các đảng viên cộng sản ở đây thường đeo mặt nạ che kín trong hội nghị. Phạm Bài chỉ biết Tăng Minh qua tấm hình. Và lại việc tuyển chọn phái đoàn là do chi bộ cộng sản Bắc Việt ở đây phụ trách. Họ tiếp xúc riêng từng người cử vào phái đoàn, rồi gửi danh sách cho bộ Ngoại giao, Phạm Bài không quen ai hết.

— Có thể Tăng Minh quen ai ở Hà nội không? Quen một bộ trưởng chẳng hạn.

— Tôi không biết. Cầu mong y không quen ai. Nếu quen thì nguy to.

Môrit ngưng bật.

Từ cửa bin-đinh, một người đàn ông cao lớn vừa đi ra. Môrit nói :

— Y đấy. Anh trông giống không?

Tuy ở xa, và tối, Văn Bình cũng nhận ra hình vóc và dáng đi của người lạ mặt. Một tay thọc túi quần, một tay đưa điều thuốc lên miệng, chăm đô lập lõe trong đêm tối. Văn Bình đùa :

— Tôi nghĩ thấy mũi bạc hà. Chắc y cũng nghiện Salem như tôi.

Tưởng bạn nói thật, Môrit nhòm người lên :

— Mũi anh thính quá. Tăng Minh là một tay nghiện Salem, và rượu huyết ky. Nghĩa là giống anh như đúc. À quên, còn bệnh mê gái nữa. Duy khác một điều : y chỉ giỏi ôm lưng đàn bà ném lên đệm cao su mút, hoặc xoay tròn trên sàn nhảy. chứ không biết bắn súng, phóng dao, thậm chí không biết đâm quả địa rét nữa.

— Y dạy ở đâu?

— Trường đại học Chulalongkorn. Nhưng y đã nghỉ rồi. Bị cưỡng ép từ chức, anh hiểu không? Y tuyên truyền nhiều quá, quên cả dạy, sinh viên làm rùm beng, bộ Giáo dục phải cho y nghỉ hè dài hạn không lương. Y chuyên về tâm lý học, Về khoa này, chắc anh chẳng thua ai, chứ đừng nói là thua y. Có lẽ anh còn hơn y về tán dục nữa.

Nhờ nhè, Tăng Minh có thời quen uống sữa buổi sáng. Uống sữa tươi, một ly to tương, không

xúc miệng bằng buýt ky, hoặc tiêu thụ hàng lít cả phê đen như ông Z.28 đầu. Ra ngoài đó, sáng dậy đòi rượu thì hồng bét, Trước khi phải đoàn lên đường, chi bộ ở đây đã gửi báo cáo tỉ mỉ cho Hà nội biết lý lịch từng người, kể cả tính tốt và tật xấu.

Còn cái này nữa, anh nhớ nốt: Tăng Minh đau mũi kinh niên, suốt ngày phải dùng mù soa.

— Còn món ăn thường ngày của y ?

— Y thích nhậu nhẹt theo kiểu Ba lê. Thích nói tiếng Pháp. Thích nhắc lại những kỷ niệm êm đềm trong thời gian du học tại Mạc tư khoa. Nhờ phúc ấm, anh cũng đã hoạt động ở Nga xô, nên cũng biết mặt mũi phi trường Vơrucôvô (1), con sông Mốtôva (2), và đại lộ Gôtki ra sao.

— Có lẽ tôi còn thạo hơn y nữa. Tôi còn biết phi trường Vơrucôvô tối cam, không một ánh lửa, sợ gián điệp Tây phương chụp hình. Sông Mốtôva buồn thiu, bờ trắng xi măng, đại lộ Gôtki (3)— đường Tự do của thủ đô Nga xô — bề ngang sáu bảy chục thước, hai bên toàn nhà tám tầng mới cất, cùng một kiểu nhìn đau mắt. Đó là ban ngày, còn ban đêm...

— Tôi hỏi thật anh, anh đã ném mùi ái tình ở Mạc tư khoa chưa ?

— Rồi, Chán mở dòi, anh ạ. Con gái toàn đeo tạp dề dài lê thê, đi ủng cao su, đầu quấn khăn to tướng. Họ mặc quần áo rộng thùng thình, không ai nhận ra đâu là ngực, đâu là bụng nữa. Ôi chao, các ô thanh lâu dắt tiền ra phết.

(1) Vnukovo.

(2) Moscova.

(3) Gorky.

— Hừ, chuyện này có Quỳnh Ngọc đi kèm, chắc anh không dám mò xuống Khám thiên, hay Vạn thái nữa.

— Anh nói đúng. Lần trước, tôi gặp nhiều a khéo đáo để, song họ không còn ở Khám thiên, Vạn thái nữa. Anh có thể tìm thấy ở giữa Hàng Đào. Không nói dối anh đâu, tuần sau tôi mang về cho vài bộ ảnh, cũng từ 32 đến 64 kiêu, không kém gì anh mua trên đại lộ Rama ở đây, hoặc trong hành lang Eden ở Sài gòn vậy.

— Hà, hà...

Môrit nín bặt, hai mắt dăm dăm nhia về phía trước.

Tăng Minh đứng trên lề đường, dưới ngọn đèn sáng, mắt liếc ngược xuôi. Một phút sau, biết chắc không bị ai theo, y ráo bước sang bên kia lề đi nhanh về phía Môrit đậu xe.

Môrit bích vai bạn :

— Cá sấp vào rọ rồi.

Chờ Tăng Minh tới gần xe, Văn Bình đẩy cửa. Khoảng đường này bị bóng cây bao phủ nên Tăng Minh không thấy gì hết. Y bước lùi lùi, sạt vào mái hiên, dường như sợ ánh đèn bắt gặp.

Y mặc com lê màu sẫm, đội mũ phớt vành to, trên miệng còn nửa điếu thuốc cháy dở. Tiếng giày đế da gấn cá sất gõ cồm cộp trên lề đường vắng hoe.

Văn Bình móc túi lấy gói thuốc.

Tăng Minh còn cách chàng hai thước. Chàng gọi:

— Này ông.

Y dừng lại, vẻ ngờ vực lóe trong đôi mắt sáng

quốc. Văn Bình nói :

— Xin ông chút lửa.

Tấn kịch xin lửa này đã diễn ra hàng chục lần trong nghề điệp báo quốc tế. Giám điệp Sô viết giả vờ xin lửa hút thuốc để bắt cóc bác sĩ Linsơ (1) tại tây Bá linh. Đến lượt giám điệp Việt giả vờ xin lửa.

Tăng Minh chia diều thuốc cháy dở cho chàng, rồi bước thẳng. Nhanh như chớp, chàng vung bàn tay trái vào mặt y. Ngón atemi «đệ nhứt cao thủ» của chàng quật y ngã, êm như ru. Chàng bước tréo sang bên, hứng cây thịt nặng trên 70 kilô đang xiêu xuống, rồi lúi sênh sếch về phía xe hơi, cửa sau há miệng đen ngòm.

Chiếc DS 19 thấp lè tè vọt ra khỏi lề.

Ngồi ở băng sau, Văn Bình lột quần áo Tăng Minh, mặc vào. Mờit hỏi vọng :

— Vừa không ?

Văn Bình chắt lưỡi :

— Khổ quá, đi giày không vừa. Chân tôi 42, y chỉ độ 40 là cùng.

— Dùng tạm giày anh vậy.

— Giày tôi đóng ở Sài Gòn, có tên hiệu dưới gót. Thôi được, để tôi gỡ miếng da ra.

— Còn quần ?

— Bề dài thì vừa vặn. Nhưng còn bụng. Tăng Minh ăn hút nhiều quá nên vòng bụng rộng hơn của tôi một gang tay.

(1) bác sĩ Walter Linse, chủ tịch Hội Luật gia Tự do, một tờ chức tình báo chống Cộng tự nhân, hoạt động ở Đức quốc.

— Phiền nhỉ. Mặc rộng sợ chúng nó nghi ngờ. Hay là...

— Anh muốn tôi tháo miếng vải thêu tên tiệm may rồi khâu vào bên trong vét-tông của tôi phải không ?

— Đúng thế.

Văn Bình xé soạt một tiếng. Chàng nhét mảnh vải vào túi trên, rồi lúi hui bóc hết đồ trong túi nạn nhân ra. Tăng Minh mang theo một ví tiền dày cộm, và một xâu chìa khóa lớn. Chàng lăm lăm :

— Quái, bỏ chìa khóa vào túi làm gì cho nặng!

Cầm chùm chìa khóa lên xem, chàng thấy ba cái dẹt, bốn cái tròn, hình thù quái dị. Một ý nghĩ khác thường thoáng qua óc, chàng định bàn với Mờit song lại nín lặng.

— Đến nơi chưa ? Chàng hỏi.

Mờit tổng mạnh ga xăng, chiếc DS chồm lên:

— Còn một cây số nữa. Tôi bỏ anh xuống gần rạp xi nê Krung Kasem, chỗ Quỳnh Ngọc xuống hội nầy. Anh nhớ địa chỉ chứ ? Số 1045. Cầu thang bên trái. Lên đến lầu ba, quẹo sang tay mặt. Phòng số 19.

— Cám ơn anh, tôi nhớ.

— Chuẩn bị đi. Một phút nữa, tôi dừng xe.

Văn Bình thấy lòng nao nao. Nao nao không vì sợ hiểm nghèo — vì trong đời cái chết là cơm bữa đối với Z28 — mà vì chàng sắp được gần Quỳnh Ngọc.

Mờit nắm chặt bàn tay Văn Bình :

— Tuần sau, hai đứa mình gặp nhau. Tôi sẽ dẫn anh đi xem thoát y vũ. Thứ giết gán hạng

nhứt, hoàn toàn côi hết, chứ không úp úp mở mở như ở Sài gòn của anh đâu. Nếu anh cần, tôi giới thiệu với anh những cái móng thật tròn, thật cứng và thật tốt.

— Còn tôi, tôi sẽ biểu anh 2 xấp hình ly kỳ nhứt Bắc Việt.

Văn Bình bước xuống đường.

Một tích tắc sau, chiếc DS của Mòrit đã biến vào bóng đêm mù mịt của đê đờ Vọng các.

Mòrit lái ngược lên phi trường Đồn mương. Được nửa đường, chàng rẽ vào một con đường đất. Chạy được một quãng, thấy hiện ra sừng sừng một tòa biệt thự cổ, từ phía tường cao kín mít. Cổng trại mở rộng, chàng phóng vào trong sân. « Bà di », thiếu phụ đứng tuổi, nhân viên ban Biệt vụ, đợi chàng trước ga-ra, một ngôi nhà nhỏ lợp tôn uốn, nằm khuất dưới cây xi to lớn.

Mòrit tắt đèn pha, thiếu phụ chạy tới. Chàng nói :

— Chào chị Hải.

Thiếu phụ đáp :

— Chào anh. « Nó » đâu ?

Mòrit mở cửa sau, lời Tăng Minh xuống. Y bị đánh bất tỉnh, nằm thẳng đơ trên nền cỏ ướt. Mòrit dẫn thiếu phụ :

— Tôi bận độ 15 phút. Phiền chị pha cho tôi ly cà phê. À, mình phải ở lánh trong trại chừng một tuần, chờ họ về. Chị có mang đủ đồ hộp theo không ?

Thiếu phụ gật đầu :

— Tôi chờ đầy thùng xe Fiat, ăn nửa tháng cũng chưa hết.

Mòrit nghiêng Tăng Minh vào trong nhà xe. Chàng bật đèn, đóng kín cửa sổ, rồi lục trong góc ga-ra lấy ra một cái xềng. Nền ga-ra bằng đất mềm, chàng đào loảng trong mấy phút được một cái hố sau nửa thước, vừa đặt cái hòm.

Chàng gói Tăng Minh vào cái bạt ni-lông, sửa soạn ném xuống hố, đột nhiên một mùi lạ bắt chàng dừng tay.

Đó là mùi long não.

Mở bạt ra, chàng nhìn kỹ người chết. Phát atêmi thứ nhì của Văn Bình đã làm nạn nhân nghệt thở, lưỡi lè ra, da mặt tím ngắt, một tia máu đen trào ra mép. Giáo sư đại học Tăng Minh có con mắt đa tình, đôi môi dĩ thỏa, và khung mặt xinh trai chỉ còn là xác chết sạm ngoặt, tròng trắng mở ra trùng trùng, chứa đầy ngọc nhiên và tức tối, mở tóc rối bù phủ trên cái trán xung húp.

Mùi băng phiến từ bộ com-lê cũ kỹ của y toát ra. Bộ áo phục rẻ tiền và sờn chỉ của Tăng Minh làm chàng ngạc nhiên. Tăng Minh vốn là kẻ ăn diện, áo quần đầy tử, lẽ nào y ra Hà nội với bộ com-lê xâu xí, vứt xó từ lâu trong tủ còn thơm mùi long não.

Mòrit thù người nghĩ ngợi.

Chàng lấp đất lại thật nhanh, chặn một miếng ván lên trên. Thiếu phụ bưng ly cà phê nóng hổi xuống. Chàng uống cạn một hơi, rồi nói :

— Tôi phải về Vọng các ngay bây giờ. Quá ba giờ sáng, nếu tôi chưa về, tức là bị nạn. Chị phải điện gấp cho ông Hoàng, sau đó, hủy điện

dại, và trốn vào tòa đại sứ, chờ chỉ thị Sài Gòn.

Giọng «chi Hải» run run :

— Anh đi đâu ?

— Tôi nghi trong vụ này có một vai bí ẩn. Tôi phải khám phá cho bằng được, nếu không Văn Bình và Quỳnh Ngọc phải chết.

— Tôi sẽ đi giúp anh một tay.

— Chị phải ở đây. Nếu tôi không về, chị nhớ dẫn nhà tôi vào sứ quán với chị. Biết thế này, tôi đã bắt chước Văn Bình không lấy vợ nữa. Chị dặn giùm nhà tôi giữ gìn cái thai trong bụng.

Mặt thiếu phụ tái đi :

— Ở kia, anh say rượu hay sao mà nói toàn chuyện gở thế. Hoạt động ở Vọng các, đâu phải ở Hà nội mà anh sợ ?

Môrit cười nhạt :

— Tôi mến chị và trọng chị như chi ruột, song chị là đàn bà nóng nảy, biết một không biết hai. Tôi không say đâu, tôi tỉnh lắm. Tôi đã hứa với thằng anh con Quỳnh Ngọc là bảo vệ em nó, đâu phải trả bằng sự hy sinh nào. Tôi có cảm tưởng là vì tôi mà nó mang thân vào chỗ chết. Chính tôi giới thiệu nó vào ban Biệt vụ, chị nhớ không ? Cũng chính tôi đề nghị nó ra Hà nội với Văn Bình. Và cũng chính tôi yêu cầu ông Hoàng đưa hai người vượt bức màn tre bằng đường Vọng các. Tôi phải gánh hết trách nhiệm. Chào chị, tôi đi đây.

Môrit gài số hai, phóng tuốt ra đường. Thiếu phụ thần thờ đưa bàn tay lên chùi mắt.

15 phút sau, chàng lái qua đường Prajathiphatai. Tòa nhà Tăng Minh chìm trong bóng đêm

dày đặc. Sương khuya phủ trắng một vùng. Chàng đậu xe trong hẻm, rồi đi bộ lại.

Trước nhà, chàng không thấy ai.

Đó là một bin-dinh gồm nhiều phòng, cho thuê tháng. Người thuê đều có chìa khóa riêng mở cửa sắt bên dưới.

Chàng loay hoay trong một phút với xâu chìa khóa giả. Cánh cửa sắt được lau dầu thường xuyên mở ra không gây tiếng động. Chàng khép lại, thông thả treo cầu thang xi-măng lên lầu.

Tầng Minh ở lầu 2, trong căn phòng cuối. Môrit tái mặt khi thấy ánh đèn trong phòng Tăng Minh hắt ra nhợt nhạt. Chàng vận nhẹ quả nãm.

Bên trong không khóa.

Chàng đẩy mạnh vào.

Một người đàn ông lạ mặt đang lom khom trước tủ áo, vụt quay lại.

Thấy Môrit, y khựng người.

Môrit luống tay vào trong áo. Nhưng người lạ rút súng nhanh hơn. Y quát bằng tiếng Thai trợ trợ.

— Đứng im. Hai tay dơ lên.

★

Văn Bình ngàng nhìn số nhà.

1045. Đứng số Môrit dặn. Một ngọn đèn vàng ếch 30 vát được treo lủng lẳng bên cạnh bảng số. Cửa ra vào bằng gỗ sơn xanh, nhiều chỗ tróc hết sơn.

Đối với khách chơi đêm, số nhà 1054 là một ô thanh lâu ấm cúng. Trên lầu hai, khách sẽ gặp những cô gái phục sức kỳ quặc : mặc toàn đồ